

У кожного своя наука

Володимир Ліпкан

І знову я повірив в щирість у людини:
Вперед летів, розкривши крила,
Я мріяв, що добро — то вектор, шлях до зміни,
Я вірив в чесність, що була мінлива.

У очі любо посміхались, запевняли
Казали, щоб не переймався, добре буде все,
Книжки підписували, з посмішкою дарували,
Здалося, що реалізую врешті я себе.

Але тут знову й знову критика лунає:
Багато *"вперше"*, *"те не так і се"*,
"Ліпкан в науці нас не прославляє,
Одноосібно пише геть усе"...

"Не та структура і не ті завдання", —
Повсюди критика, негачія і небажання.
Якщо ти критикуєш, ласку май: запропонуй,
Окресли власне бачення і шлях ти намалюй.

"Підрозділів відчутно забагато",
"І незліченно пунктів тої новизни",
Ой, клята *"міждисциплінарність"* —
Не бачать ниці у науці глибини.

Хто право дав, щоб істину приватизувати,
Себе "останньою інстанцією" сміливо називати
Судити і з погордою виносити вердикти?...
Де є ціпки — не буде волі Бенедикта.

Не будем мать своїх Платонів,
Сікорських, і Айнштайнів і Ньютонів.
Наука без кайданів має розвиватись,
У нас же звикли у науці самолюбоватись.

Топити, гнобити, всіляко принижати,
Дивитись прямо в очі і брутально так брехати,

Казати про "*невідповідність, спеціальність*",
Підкреслюючи лише власну велич, геніальність.

Нема наступності в науці,
Замало справжніх лідерів і вожаків.
Тож для політиків блискучих,
Той світ науки вже давно стемнів.

Зрабовані ментально думкою про власну першість,
Вони дорогу новим людям не дають:
Бо вороги альтернатив, полеміки, системність
Вони цей світ майбутнього псують.

Яка ж там "*Українська Держава*, —
Лунав той гомін звідусіль, —
Не прийнято так називати Україну!"
"*Шановними*" людьми заволодів ментальний хміль.

Асоціація з "*минулим гетьманатом*",
Невдачами і скрутою, поразок манівці.
То розумовим треба бути дегенератом,
Щоби боятися справжніх вільнодумців і Творців!

Творців, які творили **Українську Державу!!!**
Не просто "Україну" і не просто "УНР".
Республіка, монархія — **державність є начало!!!**
А назва "Україна" — то скарб із СРСР!

Лексема "Україна" — назва території.
Вона державний зміст не визначає!
Держава має назву — це історія,
Державність — нації зумовлює, ґенезу позначає.

Державність нації — це риса,
В ментальність вкарбувати маємо її.
Тому доцільно назву вірно визначати,
Бо "*українці*" — *це не просто жителі й населення землі.*

Не просто: *населяють* певні території,
Живуть віками і плодять дітей,
Вони — є автохтони, мають величну історію,

Вони взірцем є працьовитості, генерування смислів і нових ідей.

"Державу ми створили, черга — українців", —

Ця моя теза так збентежила усіх,

То що за вчені-популісти,

Що заперечують сю ідентичність? Це не сміх.

"Гуманітарна аура" всім поперек горлянки встала:

Так геть усіх Костенко Ліна "задобвала"!

Діоптрії, позбавлені розумного лаштунку,

"Шановні" ті — пропащі, нема їм порятунку.

Це зрада в головах у тих *"учених"*,

Змосковщених в усталених кліше,

Я відчуваю спротив той шалений,

Він надихає далі йти понад усе.

Не бачать жодних аргументів,

Не чують інших, тож лишень себе:

Наука наче поле екскрементів,

Де є *"шановні"*: їхня думка, то для них усе!?

А решта? Хай там десь блукає,

Не можна світло закривати,

"Шановні професори" іншу думку мають,

А решті — навіть нічого й шукати!

У темряві облудства самозакохання,

Наука справжня чахне без вагання!

Полеміка, дискусії і науковий плюралізм —

Це шлях до розвитку, це є демократизм!

Омана, заздрість і некомпетентність,

Підступність, підлість і брехня —

Ось так: наука в Україні має і таку валентність,

Тому про труднощі всі балачки — НЕ маячня!

Сприймати іншу думку геть вони не хочуть,

Вникати в глибину? Навіщо їм це все?!

За спиною вони завжди, базікали, регочуть,

Бо твердо переконані: завжди їм все мине!

Як тяжко нам з глухими говорити,

Достукатись до їх думок, сердець.

Глухих не можна вмовити і пояснити,

У них свій світ і хай їм грець!

Як важко нам з глухими говорити,

Показувати правду всім сліпим:

То наче головою в стіну бити,

То треба бути убогим і дурним.

Як смутно нам з глухими говорити

Показувати правду всім сліпим,

Як журно з ідіотами нам поруч жити,

А сперечатися — то й годі з ним!

Як гірко з ідіотами нам сперечатись

Коли вони у дурні шиють **НАС!**

Світ повернувся — треба долучатись,

Бо не помітим, як мине **НАШ** час!

Отак живем: з глухими і сліпими,

З дурними, ідіотами і безталанними людьми.

Щасливий: світ не переповнений ще ними,

Я вірю, врешті, переможемо МИ!

Недоконане завершення

Із одного болота вистрибнув у інше,

У двох калюжах час свій зіпсував...

А виявилося: люди і не кращі і не гірші

Це сам собі я світ Добра намалював.

Я сам повірив в щирість у людини,

Себе запевнив, пересвідчив: Добрі люди є.

В порядність віра виринає із Душі глибини

Я переконаний : колись наука справжня оживе!

08 червня 2024 року